

Masa lungă din lemn

De George Schimmerling

Era acolo în colțul din stânga de la intrare de când mă știu. O masă lungă din lemn masiv, de stejar, venită nu știu de când și nu știu de unde. Pe ea, doamnele de la bucătărie așezau castroanele de supă de găluște sau cu tăiței, supe fierbinți care aveau și carne și ne cădeau așa bine în lunile grele de iarnă ale sfârșitului anilor '80. La masa lungă de lemn se venea pe rînd, dar se pleca deodată. Acolo se analizau meciuri de fotbal, poezii, uneori, cu precauție, se spuneau bancuri. Se făceau planuri, se țeseau idile care, speram atunci, vor fi continuate la o altă masă dincolo de mare în Țara Promisă. La masa lungă de lemn se zăbovea mai mult decît era necesar mai ales cînd apăreau surorile Toth, frumoasele, campioane de înot sau profesorul Victor Neumann cu tolba plină de povești istorice. Tot acolo ne luam rămas bun de la cei cărora le venise aprobarea plecării definitive. La masa lungă de lemn am luat prînzul cel de taină, ultimul prînz înaintea plecării definitive în Israel. Era masa tineretului de la cantina comunității evreiești timișorene.

După anii 90 am revenit în vizită la cantina comunității de multe ori. Mi-a părut rău să constat că masa lungă de lemn dispăruse. Nu mai era nevoie de ea. Comunitatea se subțiasse, îmbătrînise, tineretul nu mai venea, era vremea tranziției, nu mai era timp de spus povești, iar idilele se țeseau în alte părți.

Cînd am fost ultima oară în Timișoara la sărbătoarea de Pesah, am revăzut cu bucurie masa lungă din lemn. Bine, nu chiar pe aceea, ci poate pe nepoata ei de furnir mai gingașă și mai tînără. Comunitățile evreiești din România sunt pe cale de dispariție, așa am tot auzit, dar eu niciodată nu am văzut o comunitate pe cale de dispariție mai vibrantă decît cea din Timișoara. Mulți dintre tinerii așezați la acea masă și-au redescoperit identitatea evreiască în ultimii ani. Se cuvin felicitări comunității care a știut să-i atragă și să le fie atît casă cît și masă. De fapt mai multe mese lungi, din lemn.